

Bystřice 19.2.2009

Drahý kamaráde,

neznám Tě, dělí nás sto let života na naší krásné planetě, dělí nás stovky vynálezů, které okouzlují současné lidi a pomáhají všem v uspěchaném životě. Ve škole nám říkají, že příroda tvého dětství je okouzlující, čistá jako horský potůček. My jsme prý ti, kteří ničí vše, co bylo před sto lety krásné a nedotčené. Továrny, doly, automobilový průmysl jsou v dnešní době nepřáteli všeho krásného v životě.

Píši Ti proto, abys pochopil, že ne vše, co se o nás říká, je pravdou. I dnes můžeme najít krásná zakoutí, která obdivujeme a ty bys je se mnou obdivoval určitě také.

Když přijdeš do zapomenuté vesničky Oldřichovice, hned pocítíš čerstvý vzduch a klidnou atmosféru, kterou občas ruší projíždějící auto nebo sousedské pozdravení. Moje oblíbená vesnička skrývá mnoho tajemných zakoutí. Třeba pařezy nedávno posekaných stromů u potůčku. Nejraději mám hned ten za lavičkou vedoucí na hřiště.

Vždycky si zde udělám malou zastávku a poslouchám hučení vody. Baví mne pozorování, jak se potok v průběhu roku mění. Na jaře, když se probouzí nebo naopak v zimě, kdy není pod ledovým krunýřem zimy skoro viděl.

Míst, které stojí za zmínku, je v mém oblíbeném okolí hned několik. Rozkvetlý strom v lese, strom poražený bleskem, ze kterého se stala perfektní schovávačka a prolézačka. Kochám se dřevěnou hrází u rybníka, odkud pozoruji kachny, někdy si zchladím nohy.

Když je venku pěkně, jdeme se jen tak projít s kamarády. Nejraději chodíme přes sad až k posedu. Sad, to je naše kouzelné místo. Brána do našeho království, kde známe snad každý kout a skrýš. Mírně točící cesta vede kolem soukromých poliček, ze kterých sem tam uždibujeme nějakou tu kukuřici či rajče. Po druhé straně se táhnou ovocné stromy. Jakoby samy nabízely: pojd'te a ochutnejte.

Sadem se dostaneme kamenitou cestou kolem seříkových keřů až do "zadního sadu". Ten už má své majitele, samozřejmě kromě pánů ptáčků. A je to vidět - tráva už roste poslušně a stromy stojí jako vojáci.

Nejlepší na to všem je, že stromy patří rodičům kamarádky, takže nejsme nevítanými hosty. Na mezi, která je na druhém konci cesty, krásně hrají do pochodu cvrčci, kobylky a všelijací broučci. Právě teď se nám ukazuje les v celé své kráse. Teď na jaře ještě v polospánku, ale přesto je krásný. Je to mé oblíbené místo, avšak popravdě, moc štěstí na "úlovky" nemám. Jak vidíš, snažíme se i my o to, aby naši "prapravnuci" se mohli také pochválit,

kde žijí. Příroda matky Země byla, je a doufám, že i bude za sto let v roce 2109 tak krásná, že obyvatelé jiných planet nám budou jen a jen závidět.

Měj se krásně a věř, že všichni lidé dnes i za desítky a stovky let budou svou matičku Zem milovat.

Dominik Bojko 12 let 7 Třída

Tvůj mladší kamarád (o sto let)

Dominik